

РЕШЕНИЕ

№ 4076

гр. София, 21.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 29.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Христо Минев

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **10143** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на М. Т. Н. - А., Е.: [ЕГН], [населено място], [жк], срещу Решение № У1040-21-212/14.09.2020г. на директора на Териториално поделение С.-град на Националния осигурителен институт, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-13511-1 от 13.05.2020г. на длъжностно лице по чл. 54ж от КСО, с което на осн. чл. 54ж, ал.1 вр. чл.54а ал.1 от Кодекса на социалното осигуряване /КСО/, е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/.

В жалбата се изразява несъгласие с постановения отказ за отпускане на ПОБ и с мотивите, посочени в Разпореждане №214-00-13511-1 от 13.05.2020г. Твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон. Твърди се, че административният орган не е съобразил обстоятелството, че е подадено по надлежния ред до Дирекция Бюро по труда [населено място], район С. в Агенцията по заетостта, Заявление - декларация за регистрация от М. Т. Н. - А.. Заявлението – декларация е било подадено на 06.05.2020г. по електронен път и подписано с КЕП от жалбоподателката, след което е получило и Уникален номер на заявката, а именно 1588746705076 и отговаря на законовите изисквания за предоставянето на обезщетения за безработица. Изразено е искане за отмяна на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане. В с.з. жалбоподателката поддържа жалбата си и претендира присъждането на законна лихва която счита, че

следва да и бъде изплатена от датата на отпускане на ПОБ до окончателното изплащане на същата.

Ответната страна - директорът на Териториално поделение на Националния осигурителен институт [населено място], чрез процесуалния си представител юрисконсулт М. А. изразява становище за неоснователност на жалбата, с искане същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление вх. № 214-00-13511 на 13.05.2020г. до Директора на ТП на НОИ С. град, М. Т. Н. с Е. [ЕГН] е направила искане за отпускане на ПОБ на основание чл. 54а от КСО. Представена е била и Заповед №023/04.05.2020г., издадена от осигурител [фирма],[ЕИК], от която е видно, че трудовото правоотношение е прекратено, считано от 04.05.2020г. на основание чл. 328, ал.1, т.3 от Кодекса на труда /КТ/ - намаляване обема на работа.

При преценка правото на ПОБ, длъжностното лице е приело за установено, че към 15.06.2020г. в Регистъра на Агенцията по заетостта, жалбоподателката Н. няма регистрация като безработно лице, поради което не отговаря на това изискване, определено с чл.54а ал.1 т.1 от КСО и няма право на ПОБ.

С предявена жалба от Н. до Директора на ТП на НОИ – С. град, се претендира, че отказът е неоснователен. Помолила е за преразглеждане на разпореждането, тъй като на 06.05.2020г. по електронен път е подала заявление-декларация в Агенцията по заетостта, за което е получила и уникален номер на заявката.

По повод жалбата на Н., по реда на чл.117 от КСО, Директорът на ТП на НОИ – С.-град се е произнесъл с процесното Решение, като е отхвърлил жалбата и е потвърдил атакуваното разпореждане, като правилно и законосъобразно.

В Решението си Директорът на ТП на НОИ С. – град е приел, че обжалваното Разпореждане е постановено в рамките на компетентността на длъжностното лице по чл.54ж от КСО, отговаря на формата, утвърдена от Управителя на НОИ, съгласно правомощията му по чл.37 ал.5 т.2 от КСО и е издадено при спазване на материално-правните разпоредби и административно-производствените правила, уреждащи правото, размера и периода на изплащане на ПОБ. Обсъдил е и факта, че съгласно чл.54а ал.1 от КСО, право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“, най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването.

Посочено е също, че в чл.54л от КСО е определено, че отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършват въз основа данните по чл.5 ал.4 т.1 и на данните деклариращи в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетение, при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет. Съгласно чл.5 ал.4 т.1 от КСО, осигурителите са длъжни периодично да представят в НАП, данни за осигурителен доход и осигурителен стаж за всяко лице поотделно. Текста на чл.54в ал.1 от КСО определя, че ПОБ се изплаща ежемесечно през месеца, следващ този, за който се дължи.

Съгласно чл.54а ал.4 от КСО, ПОБ се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако заявлението по ал.3 е подадено в тримесечен срок от тази дата и

лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок от 7 работни дни от тази дата.

Със Заявление УРИ 903321-5165 от 13.05.2020г. жалбоподателката Н. е сезирала административния орган с молба за отпускане на ПОБ по чл.54а от КСО.

От представената заповед №023/04.05.2020г. издадена от [фирма] се установява, че трудовото правоотношение на Н. с дружеството е прекратено, считано от 04.05.2020г. и 18 месечния период по чл.54а ал.1 от КСО е от 04.11.2018г. до 03.05.2020г.вкл.

В регистъра на осигурените лица за жалбоподателката Н., в 18 месечния период по чл.54а ал.1 от КСО, е дадена информация по реда на чл.5 ал.4 т.1 от КСО, като за лице осигурено за риска „безработица“ за целия период, т.е. отговаря на това изискване и има право на ПОБ.

При проверка правото на ПОБ длъжностната лице е установило, че към 15.06.2020г. в Регистъра на Агенцията по заетостта, Н. не е регистрирана като безработно лице, поради което не отговаря на това изискване, определено с чл.54а ал.1 т.1 от КСО и няма право на ПОБ.

При извършена справка на електронната страница на НОИ на 17.06.2020г., жалбоподателката установила, че има издаден отказ за парично обезщетение за безработица по чл.54а от КСО, поради, което и подала жалба срещу отказа с вх.№214-00-13511/13.05.2020г. Към жалбата си е приложила и заявление – декларация за регистрация от 06.05.2020г., подадено в АЗ „Бюро по труда С.“, [населено място] по електронен път, от което се установява, че декларацията е приета и е даден уникален номер на заявката. На същата дата 17.06.2020г. жалбоподателката се явила на място в АЗ „Бюро по труда С.“ [населено място] и там е регистрирана на място като безработно лице с рег.№ 10062462.

С Определение на Директора на ТП на НОИ – С. -град № У 1040-21-148 24.08.2020г. е спряно производството по разглеждане на жалбата на Н., до извършване на проверка по случая в Дирекция „Бюро по труда – С.“.

Във връзка с подадената жалба вх. № Ц1020-21-272/17.06.2020г. е било изпратено писмо изх.№ Ц1012-21-272#1/12.08.2020г. до Дирекция „Бюро по труда – сердика“, като е изисквана проверка на установените факти и обстоятелства, по повод липсата на информация за регистрация на Н. като безработно лице на 06.05.2020г.

С писмо №10-01-07-654#1/25.08.2020г., Дирекция „Бюро по труда – С.“ е уведомила, че е извършена проверка относно наличието на заявление-декларация за регистрация като безработно лице с уникален номер 158746705076, представено от Н. като разпечатка на хартия в ДБТ – С., с твърдението, че е подадено на 06.05.2020г., чрез Системата за сигурно електронно връчване на ДА „Електронно управление“ /ССЕВ/ и е констатирано, че няма заявление за регистрация, подадено от Н., чрез ССЕВ и насочена към ДБТ - С.“.

С процесното Решение на Директора на ТП на НОИ – С.-град, №У10040-21-212/14.09.2020г. е било възобновено производството по обжалването и е отхвърлена жалбата на Н., като е потвърдено Разпореждане №214-00-13511-1 от 13.05.2020г. с което е отказано отпускането на ПОБ.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е допустима – подадена е в срока по чл. 118, ал. 2 от КСО и от лице, което има право и интерес от оспорване, като адресат на индивидуалния административен акт. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения

административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е Решение №У10040-21-212/14.09.2020г. с което отхвърлена жалбата на Н., като е потвърдено Разпореждане №214-00-13511-1 от 13.05.2020г., с което пък е отказано отпускането на ПОБ. Същото е издадено от компетентен орган – директорът на ТП на НОИ С. град - чл. 117, ал. 1 от КСО. По реда на чл. 117, ал.3 от КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Спазена е и предвидената в закона писмена форма – чл. 117, ал. 3 от КСО. Административният акт е мотивиран, в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

По делото няма спор, че М. Т. Н. – А. е гражданка на Република България, работила по трудов договор и че трудовото и правоотношение е била прекратено на 04.05.2020г. Не се спори, че работодателят на жалбоподателката е бил добросъвестен и за Н. са внесени дължимите осигурителни вноски.

В настоящия случай следва да бъде обсъден въпросът, дали жалбоподателката е изпълнила своите задължения да се регистрира в АЗ като безработна в 7 дневен срок от прекратяване на трудовите и правоотношения.

Съдът намира за нужно да отбележи, че М. Т. Н. - А. е представила доказателства както пред компетентните за решаването на казуса органи, така и пред съда, че на 06.05.2020г. е подала по електронен път заявлението – декларация, изискуема за регистрирането и като безработна в АЗ.

От приложената по делото на хартиен носител - /л.60, 61, 62/ Заявление – Декларация се установява, че на 06.05.2020г. жалбоподателката е изпратила коректно попълнена, с посочване на всички необходими данни декларация за регистрация като безработно лице. Както се твърди и в жалбата на Н. – А., същата е подписана с КЕП, като след това действие е получен и Уникален номер на заявката. Както е отбелязано в полето под уникалния номер, същия служи за уникално идентифициране на услугата при последващите действия по нейната обработка, заплащане и доставка и се генерира автоматично при подписване. От изложеното следва единствения правен извод, че жалбоподателката е изпълнила задължението си в 7 дневен срок от прекратяване на трудовите си правоотношения да се регистрира като безработно лице. Съдът намира, че е ирелевантно каква е причината жалбоподателката да избере електронния начин на регистрация, след като такъв е бил предвиден като възможен.

За съдът не съществуват съмнения, че за жалбоподателката е било изградено впечатлението, че е изпълнила задължението си да се регистрира като безработна, след като е получила своя Уникален номер на заявката, което е и гаранция, че декларацията е подадена. Следва да се отчете и факта, че данните посочени в това заявление не се отличават от данните възприети и не оспорени от ДБТ – С., свързани с прекратеното трудово правоотношение. Същите факти не са спорни и между страните по делото.

Едва на 17.06.2020г., когато Н. – А. е извършила справка в ДБТ-С. [населено място] и е установила, че и е отказано отпускането на ПОБ отново се е регистрирала като безработна, но вече на място в ДБТ – С. [населено място].

В случая мотивите и конкретна преценка от страна на административния орган за определяне времето на извършената регистрация на жалбоподателката като безработна са погрешни.

За съдът е безспорно установено, че жалбоподателката е действала добросъвестно и законосъобразно, като е подала по електронен път своето заявление за регистрация като безработна. За същата не е имало основание да се съмнява, че е регистрирана надлежно, предвид нормалното издаване на Уникален номер на нейната заявка. По делото не се спори, че има издаден Уникален номер на заявката на жалбоподателката, но не е дадено логично обяснение, поради каква причина този номер не е отразен в ДБТ – С., [населено място]. За съдът е ирелевантно каква е причината, поради която електронно подадената заявка за регистрация като безработна от жалбоподателката не е надлежно регистрирана в системата и не е отразена в ДБТ -С.. Възможно е това да е в следствие на техническа неизправност, бгг в системата или допусната друга грешка, но категорично съдът намира, че жалбоподателката добросъвестно е подала по надлежния ред своето Заявление-Декларация за регистрация като безработна. Съдът намира, че е недопустимо жалбоподателката да търпи негативи, след като е изпълнила своите задължения за регистрация в срок. Следва да се отчете, че добросъвестното поведение на жалбоподателката не приключва само с подаването на електронната декларация, а в последствие, след като установява, че е налице проблем свързан с неотразяването на същата декларация, отново незабавно се е регистрирала като безработна, но вече на място в ДБТ – С. [населено място]. Отделно от изложеното за съдът е служебно известно, че е невъзможно да се антидатира подаден по електронен път документ, за който е генериран уникален номер.

Остава неясно защо в хода на административното производство не е била извършена проверка с цел установяване причината за неотразяването на електронното заявление – декларация, но това доколкото не променя факта на подаването на заявлението – декларация в срок, съдът намира за ирелевантно по спора, въпреки, че ако е било сторено е било възможно да се достигне до различни правни изводи свързани с подаването на дължимата декларация за регистрация.

С оглед на изложеното, следва да се направи извод, че с процесното решение и с потвърденото с него разпореждане законосъобразно и неправилно е отказано на жалбоподателката ПОБ по чл.54а от КСО.

С оглед на изложеното, оспорено пред настоящата съдебна инстанция Решение № У1040-20-212/14.09.2020г. и потвърденото с него Разпореждане №214-00-13511-1 от 13.05.2020г. следва да бъдат отменени, поради допуснати от АО съществено нарушение на материалния закон и целта на закона. Поради неправилното тълкуване и прилагане на закона, на основание чл. 173, ал.2, АПК преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне по същество при съобразяване на дадените от съда указания по тълкуване и прилагане на материалния закон.

По делото е направено искане от жалбоподателката за присъждане на законната лихва и обезщетение за нанесените от НОИ вреди, но доколкото е невъзможно ад се установи каква е по размер претендираната лихва и какви точно вреди се претендира, че са причинени от НОИ, съдът намира, че не следва да се произнася, като намира, че същите искания не са доказани по размер и основание. Доколкото не е поискано от жалбоподателката произнасяне по направените по делото съдебно-деловодни

разноски, съдът намира, че не следва да произнася по тях.

По изложените съображения и на основание чл. 118, ал. 3 КСО във връзка с чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 74 - ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Т. Н. – А., [ЕГН], Решение №, У1040-20-212/14.09.2020г. и потвърденото с него Разпореждане №214-00-13511-1 от 13.05.2020г., с което на основание чл. 54ж, ал.1 и във вр. с чл. 54а, ал.1 от КСО е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица.

ВРЪЩА преписката на директора на ТП на НОИ – С. - град за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуване и прилагане на закона.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните и връчване на преписи от съдебния акт.

Съдия: